

Sygn. akt IV Cz 484/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski (spr)

Sędziowie SO: Elżbieta Jaroszewicz, Mariusz Struski

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2013 r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy nadzoru nad egzekucją z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Miastku prowadzi księgę wieczystą nr (...)

z wniosku wierzyciela M. Spółdzielni Mieszkaniowej w M.

z udziałem dłużników J. M. i Z. M.

na skutek zażalenia wierzyciela

na postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku XV Zamiejscowy Wydział Cywilny w Miastku z dnia 15 lipca 2013 r., sygn. akt XV Co 71/13

postanawia: **oddalić zażalenie.**

Sygn. akt IV Cz 484/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Słupsku XV Zamiejscowy Wydział Cywilny w Miastku umorzył postępowanie egzekucyjne w zakresie nadzoru nad egzekucją z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Słupsku XVIII Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w Miastku prowadzi księgę wieczystą nr (...). W uzasadnieniu podniósł, że wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości i w dniu 29 czerwca 2012 roku dokonano zajęcia nieruchomości (co było ostatnią czynnością egzekucyjną), zaś wierzyciel nie złożył wniosku o opis i oszacowanie nieruchomości następnie w dniu 27 lutego 2012 roku wniósł o dokonanie opisu i oszacowania wskazanej nieruchomości. rygorem odmowy dokonania wnioskowanej czynności, lecz wymaganej kwoty nie wpłacił. Sąd I instancji wskazał, iż fakt niepodjęcia przez wierzyciela wymaganej do dalszego prowadzenia postępowania czynności, z upływem jednego roku skutkowało jego umorzeniem z mocy prawa zgodnie z art. 823 k.p.c.

Wierzyciel M. Spółdzielnia Mieszkaniowa w M. zaskarżyła powyższe orzeczenie zażaleniem, domagając się jego uchylenia. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 212 k.p.c., art. 232 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. i art. 359 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 823 k.p.c., art. 2 i 45 ust 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy oraz sprzeczność poczynionych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego. Stwierdził, iż kwestionował wysokość zaliczki, do której wpłacenia został wezwany przez komornika i skierował do niego swoje uwagi na piśmie. Nadto wskazał, że fakt, iż komornik sądowy nie ustosunkował się do jego stanowiska świadczy w jego ocenie o bezczynności komornika, a nie wierzyciela.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 823 k.p.c., postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszonoego postępowania. Termin powyższy biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania - od ustania przyczyny zawieszenia.

Przepis ten przewiduje rygorystyczną sankcję w stosunku do wierzyciela w postaci umorzenia postępowania egzekucyjnego ex lege. Postanowienie sądu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, które uległo umorzeniu z mocy prawa, jest w istocie postanowieniem stwierdzającym to umorzenie, ma więc charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny (Komentarz do art. 823 kodeksu postępowania cywilnego. H. Ciepla. – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex Omega). Przypomnieć należy, że wierzyciel jest gestorem postępowania egzekucyjnego i decyduje sam, w jaki sposób egzekucja ma być prowadzona. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego nakładają na wierzyciela szereg obowiązków, których wykonanie umożliwia organowi egzekucyjnemu prowadzenie egzekucji. Art. 823 k.p.c. określa wypadki umorzenia egzekucji z mocy samego prawa i tym samym wprowadza domniemanie zaniechania prowadzenia egzekucji przez wierzyciela. Ustawodawca założył racjonalność działania wierzyciela. Jeżeli wierzyciel nie zamierza prowadzić egzekucji, nie musi w zasadzie podejmować żadnych czynności, aby postępowanie to się zakończyło. Wierzyciel bowiem wie lepiej, czy prowadzenie egzekucji jest dla niego korzystne, zważywszy na koszty tego postępowania, wypłacalność dłużnika, czy też inne czynniki brane pod uwagę przez wierzyciela. Istotne jest również to, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownie postępowania egzekucyjnego. Umorzenie postępowania egzekucyjnego z mocy samego prawa następuje przy bezczynności wierzyciela, gdy upłynął rok od ostatniej czynności organu egzekucyjnego, nie zaś po upływie roku od ostatniej czynności wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym (Komentarz do art. 823 kodeksu postępowania cywilnego. S. Kozik. – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex Omega).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że argumentacja zażalenia odnosząca się do rozważań co do zasadności wysokości zaliczki koniecznej do dokonania opisu i oszacowania nieruchomości w tej sprawie jest bezprzedmiotowa, jeśli zważyć na okoliczność że w rozpoznawanej sprawie, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, nie wpłynął wniosek wierzyciela o sporządzenie opisu i oszacowania nieruchomości.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe skutkuje oddaleniem złożonego zażalenia.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.